Liliana David
Toboganul

Flor se afla în perioada examenelor. Voia să finalizeze doi ani de facultate într-unul singur, aşa că materia pe care o avea de învățat era într-o cantitate destul de mare. Nu ştia dacă va avea capacitatea să acumuleze atât de mult, într-un timp atât de scurt, dar merita să încerce. Nu-i plăcea viața pe care o duceau colegii săi, numai petreceri şi alte distracții. Voia, pur şi simplu, să cunoască mult, cât se poate de mult din tot ce ne înconjoară şi-apoi să încerce să creeze lucruri noi, în orice domeniu accesibil lui.

Cum nu dorea să-şi fixeze un scop prea îndepărtat, cel proxim era depăşirea cu bine a examenelor la care se înscrisese. Asta însemna să câştige un an. Condițiile erau optime: se afla într-o uşoară stare de anxietate şi precipitare, îşi crease un mediu cromatic satisfăcător, învățase să aplice legea varietății stimulatorii prin asolamentul intelectual. Căpătase o experiență remarcabilă în a învăța – aşa cum se spune – eficient şi rapid. Şi, la toate acestea se adăuga o însuşire înnăscută a lui, de a se autosugestiona. Astfel, seara, înainte de culcare, lua cursul pe care îl studiase în ziua respectivă şi-l mai parcurgea o dată, mai mult sau mai puțin în detaliu. Ştia foarte bine că, în timpul somnului, creierul lucrează, sintetizează, selectează, prelucrează cunoştințele asimilate ziua şi le transferă în memoria de lungă durată, prin integrarea lor semantică şi biochimică în experiența anterioară. Şi, a doua zi, cursul era perfect integrat în memoria lui.

La un moment dat, ajunsese să citească orice material informativ sau de altă natură o singură dată, după care se culca şi, când se trezea, totul intrase în memoria sa de lungă durată, la cel mai profund mod.

La început nu şi-a dat seama de asta. Apoi a văzut că, din tot ce avusese de învățat, nu mai era nimic şi timp avea destul. Nu-şi spuse decât: ,,Oh, am progresat mult!" şi începu să învețe mai departe. Părea că o forță supranaturală îi ascuțea simțurile, crescuse în el o poftă nebună de a cunoaşte mult, ar fi vrut să afle totul, uitând că nu se poate.

Termină facultatea într-un an. Dar asta nu-l mulțumi. El avea scopul lui, acela vechi, pe care voia să şi-l apropie cât mai repede. Şi începu colindatul. Se duse mai întâi la cea mai apropiată bibliotecă şi se apucă de studiat. Reținea totul. Nu-i scăpa nicio mică formulă, nicio ecuație, nici măcar o literă sau un

număr. Dar epuiză repede resursele bibliotecii. Căută alta, mai mare, apoi alta mai complexă, apoi alta şi alta şi alta, până ajunse la cea mai renumită din țară.

Totul era de o simplitate uimitoare. Se întâmpla de multe ori ca Flor să nici nu mai studieze anumite legi sau fenomene. După ce citea o singură propoziție dintr-o teorie ştiințifică, era capabil să demonstreze tot ce ținea de acea teorie. Memoria lui se transformase în gândire. Ştia totul, gândea totul. Recrea tot ce fusese descoperit, pe baze noi, în mod diferit şi mult mai simplu. Până când... se trezi gândind legi noi, care nu fuseseră cunoscute niciodată de pământeni.

Nu mai ştia ce este timpul. Părea că bătrânețea nu-şi va pune niciodată amprenta pe chipul lui Flor. Ochii îi străluceau în asemenea mod, că nu putea merge pe stradă fără ca toată lumea să rămână ca hipnotizată de privirea lui. De aceea, renunțase să mai iasă. Mâncare îi aducea mama lui, singura care îi mai rămăsese în preajmă. Dar se ferea şi ea să-i privească ochii, deşi nu înțelegea despre ce este vorba.

Flor era ocupat cu descoperirea de noi legi. Nu avea timp să le arate nimănui. Relizase mii de dosare, spunându-şi că, într-o zi, le va face cunoscute. Şi o ținu tot aşa, până umplu tot spațiul calculatorului său. Numai astfel fu silit să se oprească. Hotărâse să nu facă nimic public pe rețeaua virtuală. Era periculos. Acum trebuia să se ducă la un magazin să îşi cumpere DVD-uri şi piese, pentru a îmbunătăți performanțele computerului său.

Şi, brusc, simți nevoia unei pauze. Trebuia să plece, să se plimbe, să meargă într-un parc, poate chiar în cel din mijlocul oraşului sau în pădurea de la periferie.

Era o vară frumoasă. Îşi putea pune ochelari de soare, ca să mascheze strălucirea din ochi. Plecă fericit şi, poate pentru prima dată, conştient că trăieşte, că există, că poate să se mişte, să vadă oamenii, să-i simtă lângă el, să iubească tot ce-l înconjoară. Hm, de când nu se mai plimbase prin pădure? Aa, parcă era cu fata pe care o îndrăgea, oare ce s-o fi ales de ea? Ar fi cazul să-i dea un telefon. Oare ce număr are?

Se opri ca fulgerat. NU-ŞI MAI AMINTEA. Uitase. Cum să uite? Acest cuvânt încetase de mult timp să mai existe pentru el. Încercă să folosească autosugestia. Degeaba. Nu putea să facă nicio asociație de idei care să-l ajute să-şi amintească un banal număr. Reuşi, până la urmă, prin autohipnoză. Subconştientul lui mai păstrase ceva din amintirile lui dinainte. AMINTIRILE DINAINTE ? Dar ce fusese ATUNCI ?

Renunță să mai telefoneze. Îl preocupa altceva: teoriile şi noile legi descoperite. Cum? De ce? Încercă să-şi impună amintirea unei anumite ecuații. Totul era neclar. Nu putea stabili întreaga formulă.

Din ce în ce mai abătut, porni spre casă. Intră în biroul în care lucrase. Şi trecu timp, mult timp, nu ştia nici el cât. Îl trezi doar bătaia în uşă a mamei sale. Văzând că nu răspunde, aceasta intră. Rămase în pragul uşii, descumpănită. Flor în fața calculatorului, nimic pe ecran, niciun dosar, niciun fişier, nimic.

Obosit, Flor se întoarse. Ochii lui nu mai străluceau.

***

În laboratorul transparent, doi umanoizi îmbrăcați în costume de lucru albastre se priveau cu ochi luminoşi, discutând:

— Ne-a reuşit experimentul!

— Acum putem aplica ecuația teleportării. Să ne punem pe treabă!

— Da, să terminăm construcția sistemului de transformare. Cine s-ar fi gândit că e atât de simplu? Uimitor ce poate face mintea omenească.

— …dacă e stimulată…

— Hm, de aceea i-am ales pe ei, pe oameni, ai uitat?

— Mi-e teamă, doar, să nu se întoarcă împotriva noastră.

— Vor mai evolua până atunci şi vor înțelege.

— Sunt imprevizibili. Ar trebui să avem grijă.

— Deocamdată le mai putem manipula memoria. Încă nu şi-au dat seama.

— Şi când o vor face?

— Îi vom aborda pe căi diplomatice.

— Şi îi vom manipula în continuare?

— Cât timp nu-şi vor desființa sistemul monetar, da.

— Să mergem.